USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatelky: **N. Č.**, v řízení o podání navrhovatelky ze dne 15. 3. 2018,

takto:

I. Podání navrhovatelky ze dne 15. 3. 2018 **se odmítá**.

II. Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Nejvyššímu správnímu soudu bylo dne 20. 3. 2018 doručeno podání navrhovatelky ze dne 15. 3. 2018 nadepsané jako „*Odvolání proti usnesení*“. V tomto podání navrhovatelka uvedla: „*Odvolávám se proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem 11 Co 333/2017-165 a napadám toto usnesení v plném rozsahu*.“ Dále uvedla, že žádá o přezkoumání tohoto případu.

[2] Přílohou návrhu bylo uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2017, č. j. 11 Co 333/2017 - 165. Tímto usnesením krajský soud rozhodl v řízení o odvolání povinné (navrhovatelky) proti usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 8. 2017, č. j. EXE 1780/2015 - 129, tak, že usnesení okresního soudu, kterým okresní soud zamítl návrh povinné na zastavení exekuce ze dne 24. 9. 2015, se potvrzuje.

[3] Nejvyšší správní soud podle § 12 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“) „*jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem*.“

[4] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost „*opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak*.“

[5] Pravomoc soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví upravuje § 4 odst. 1 s. ř. s. tak, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), ochraně proti nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a kompetenčních žalobách. Dále pak dle § 4 odst. 2 téhož zákona ve správním soudnictví soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí, a o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Dle § 101e s. ř. s. pak soudy ve správním soudnictví rozhodují též o návrzích na zrušení služebního předpisu.

[6] Z podání navrhovatelky je zřejmé, že usiluje o přezkum rozhodnutí soudu vydaného v občanském soudním řízení (viz § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád), jehož přezkum nespadá do výše vymezené pravomoci soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud tedy nemá pravomoc o návrhu navrhovatelky rozhodnout.

[7] Nedostatek soudní pravomoci jakožto obecné podmínky kteréhokoli soudního řízení správního je nedostatkem neodstranitelným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. 5 As 19/2009 - 48). Nejvyšší správní soud tak musel návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

[8] Ve věci zároveň nebyly splněny podmínky k tomu, aby Nejvyšší správní soud postupoval podle § 46 odst. 2 s. ř. s. a spojil s odmítnutím podání poučení, ke kterému věcně příslušnému soudu a v jaké lhůtě může navrhovatelka podat žalobu. Zmíněné ustanovení totiž pokrývá pouze podání, jimiž se zahajuje řízení před soudem prvního stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv však opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu (srov. usnesení NSS ze dne 22. 8. 2006, č. j. Na 42/2006 - 21). Jedná se o přirozený důsledek toho, že v případě podávání opravných prostředků se na rozdíl od žaloby účastník řízení může a má řídit poučením soudu.

[9] O nákladech řízení o podání navrhovatelky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť v případě odmítnutí podání nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu